USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudců JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Brigity Chrastilové, JUDr. Ludmily Valentové a Mgr. et Bc. et Ing. Radovana Havelce v právní věci **žalobce: H. J.,** zastoupen JUDr. Jarmilou Bajerovou, advokátkou, Ostrava – Moravská Ostrava, Matiční 730/3, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra,** Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 8. 2004, č. j. OAM - 2505/VL - 07 - 04 - 2004, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 11. 11. 2005, č. j. 24 Az 527/2004 - 28,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené zástupkyni žalobce, JUDr. Jarmile Bajerové, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 2856 Kč, která je splatná do šedesáti dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí včasnou kasační stížností proti shora označenému rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného, jímž stěžovateli nebyl udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění účinném ke dni rozhodování žalovaného (dále jen „zákon o azylu“), a nebyly na něj vztaženy ani překážky vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona.

Kasační stížnost podal účastník řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“), byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Stěžovatel v ní uplatňuje důvody subsumovatelné pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti,

představuje typický neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu*.

2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně*. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.

3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.

4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele*.

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.

b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Po posouzení předložené kasační stížnosti z hlediska výše naznačených kritérií Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel argumentuje kasačními důvody zakotvenými v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a b) s. ř. s. a namítá, že rozsudek krajského soudu je stižen vadou řízení spočívající v tom, že správní orgán při svém rozhodnutí vyšel z neúplně zjištěného skutkového stavu, konkrétně že sice vycházel z oficiálních zpráv o situaci v zemi původu, nicméně tyto zprávy podle stěžovatele nevyjadřují skutečný stav. Bližší odůvodnění svého názoru však ani v žalobě, ani v kasační stížnosti neuvedl.

K takto formulovaným důvodům kasační stížnosti ve vztahu k důvodu zamítnutí stěžovatelovy žádosti o azyl žalovaným může Nejvyšší správní soud pouze podotknout, že otázkou dokazování a rozsahu zjišťování skutkového stavu v azylovém řízení ve skutkově obdobných případech, jako je jeho, se zabýval obšírně již ve své předchozí judikatuře a je možné odkázat i na judikaturu jiných soudů, s níž se ztotožňuje. Za všechny je možné odkázat zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 - 41 (www.nssoud.cz). Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na námitky podávané v kasační stížnosti a krajský soud se prima facie v napadeném rozsudku neodchyluje od výkladu předmětných ustanovení podaného v citovaných rozhodnutích. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný jiný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Stěžovateli byla usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 2. 2007, č. j. 24 Az 527/2004 - 105 pro řízení o kasační stížnosti ustanovena zástupkyní JUDr. Jarmila Bajerová. Té Nejvyšší správní soud přiznal odměnu za zastupování za jeden úkon právní služby ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů spolu s režijním paušálem podle § 13 téže vyhlášky, celkem tedy 2400 Kč. Tato odměna se zvyšuje podle § 35 odst. 8 s. ř. s. o částku odpovídající dani, kterou je ustanovená zástupkyně povinna z přiznané odměny odvést, tj. o 456 Kč. Celkem tedy Nejvyšší správní soud přiznal odměnu ve výši 2856 Kč. Nejvyšší správní soud nemohl vyhovět návrhu ustanovené zástupkyně, aby jí přiznal odměnu za dva úkony právní služby, neboť ze spisu není zřejmé, že by ustanovená zástupkyně učinila ještě nějaký jiný úkon, než bylo doplnění kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud podotýká, že nemohl přiznat ani odměnu za úkon právní služby ve smyslu § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu, neboť tento úkon předpokládá krom převzetí věci i první poradu s klientem. Ta ovšem podle všeho neproběhla a ani ustanovená zástupkyně netvrdí, že byla proběhla.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. prosince 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu